

Halløj halløj!

Turen fra Madeira til Kanarieøerne var en 3-dags tur med halvvind, fuld fart og en lettere konfus sø. Under en sømil fra land stødte vi ind i en lille flok grindehvaler, så turen så jo allerede ud til at blive god! Trods en lettere ubehagelig søgang fik vi både badet, trænet, spillet kort og alt andet vi nu kan finde på at lave, når vi sejler. Vores nyankomne landkrabbe, min veninde, var godt nok lidt søsyg, men der skal megen ubehag til, før man ikke kan nyde havet og solnedgangen i al sin glans!

Vi ankom til den lille by Agüeguín på det sydlige Gran Canaria midt i nattens mulm og mørke og lagde ankeret der, hvor vi syntes der var bedst plads. Derpå lagde vi os trygt til køjs!

Tidligt næste morgen (det var i hvert fald tidligt for os, som havde været vågne det meste af natten) kom en sejler forbi og fortalte, at vi nok ikke skulle ligge lige der, hvor vi lå. Bunden bestod af klipper, så enten ville ankeret slet ikke få fat, eller ville det sidde uhjælpsomt fast... Da det nu var blevet lyst, kunne vi godt se, at der ikke var andet end store sten på bunden, og vi undrede os derfor over, hvad vores anker egentlig havde fat i. Vi sendte derfor en mand i vandet for at tjekke! Det vist sig, at vi bare havde ligget for ankerets kampvægt på små 25kg, da både anker og kæde lå kludret sammen på bunden lige under os. Vi skyndte os derfor at flytte 1 sømil vestpå til en anden lille bugt ved turistbyen Anfi, hvor mange andre både lå.

En vigtig huskeregel er, at kommer man til et nyt sted, skal man kigge på, hvor de andre både ligger. De ved nemlig altid noget, som man ikke selv ved!

Grunden til, at vi var sejlet direkte til det sydlige Gran Canaria, og dermed sprang Fuerteventura og Lanzarote over, var, at vi skulle vaccineres. I Agüeguín var andre danske sejlere nemlig blevet vaccineret, så her var der 100% chance for, at vi også kunne blive det! Vi ankom dog lige til weekend, så alle praktiske gøremål blev sat på standby.

Anfi, byen vi lå ved, var en vaske ægte skandinavisk turisby, som ikke bød på meget andet end badegæster, store hoteller og lidt for dyre spisesteder. Men, vandet var varmere end vi havde oplevet det længe, så al vandsport og -legetøj blev smidt i vandet. Vi inviterede en anden båd over, og så var der dømt Store-badedag! Der blev både windsurfet, wakeboardet, stået på paddleboards og ikke mindst daset i solen. Til aften havde vi købt ind til en ordentlig omgang tapas, hvor der ikke manglede noget, udover plads på bordet! Vi synes egentlig selv, at vi har et fint stort cockpitbord, men når man pludselig er 6 mand til spisning, så er der altså bare ikke plads til tallerkener!

Nå, tilbage til det vigtige: vaccinationen! Mandag morgen jollede vi ind til Arguineguin, hvor vi traskede op til hospitalet og stod klar, til når de åbnede. Efter lidt venten syntes vi dog, at det var lidt besynderligt, at ikke en eneste levende sjæl gik rundt inde bag glas døren! Det viste sig så, at netop den mandag, var det helligdag. En spansk helligdag, som vi aldrig havde hørt om før. Vi gik derfor noget slukørede derfra... Til gengæld gik vi lige et smut indenom SPAR, som, pga alle de skandinaviske turister i byen, forhandlede alt fra lakrids og brun sovs til tyske julesmåkager og rødkål. Så I kan lige tro, at vores jul (og humør) blev reddet!

Dagen efter tog vi atter ind til hospitalet, som heldigvis havde åbent! Ingen talte engelsk, men vi kunne dog gøre det forståeligt, at vi gerne ville vaccineres for Covid. De fik alle vores dokumenter, vi udfyldte et par papirer og alt gik gnidningsfrit og vi fik en vaccinationstid stukket i hånden til selvsamme eftermiddag. Vi håbede, at vi kunne få 2. stik på en af de andre øer, så vi ikke skulle blive ved Aguienequin i 3 uger. Så det spurgte vi om, ved brug af Over GoogleOversæt, selvfølgelig! Receptionisten gav os et meget forvirret blik som svar, og kaldte en anden dame over, som kunne en smule engelsk. De kunne ikke forstå, at vi ville have et stik nummer 2 og da slet ikke inden for 1 måned! Vi prøvede atter at sige "vaccination", "Covid" og "corona", og nu kiggede de ikke kun forvirrede på os, men også på hinanden og spurgte: "you want to be vaccinated for Corona?". Nu var det vores tur til at kigge forvirrede på dem, for var det ikke lige præcis det, som vi havde fået en tid til!?

Det viste sig, at den vaccinationstid vi havde fået, var til en vaccination imod helt normal influenza. Vi kunne først blive vaccineret imod Covid 10 dage senere, hvilket vi under ingen omstændigheder havde tid til at vente på! Så, endnu engang forlod vi sygehuset slukørede!

Efter en masse ringen rundt til diverse sygehuse måtte vi erkende, at det simpelthen ikke var muligt at blive vaccineret på Kanarieøerne inden for den nærmeste fremtid. Så, videre til plan C: plan Caribien! Jeg fik

nemlig den brillante ide, at vi da "bare" kunne tage lidt tidligere til Caribien, så vi kunne få et par vaccinationstik derovre, da det jo alligevel er derovre de kræver, at vi er vaccinerede for at rejse rundt imellem øerne. En ny plan var derfor sat i værk, og Atlanterhavsforberedelser blev fremskyndet og sat i gang!

Ved hver sejltur til Agueguin sejlede vi forbi en kaj, hvortil der var fortøjret nogle mærkelige træbåde. De var uformelige og slidte alle sammen, og kiggede man ned under vandoverfladen, lå der endnu flere af de samme både på bunden, højst sandsynligt sunket. Inde på kajen stod der to midlertidige Røde Kors bygninger, og hver eneste dag kom der nye både til samlingen. Det måtte, uden tvivl, være flygtningebåde fra Vestafrika. Tænk sig, at sætte sin lid til disse både og drive over til Kanarieøerne. De må vel håbe, at de rammer den nærmeste ø, og hvis det glipper, så håbe på, at de rammer den næste ø og ikke driver videre ud på Atlanten...

Flere gange har vi hørt på VHF'en, at Kystvagten kalder ud og fortæller, at der er blevet set en båd med så og så mange mennesker i på den og den position. Det er umuligt at sætte sig ind i den situation bådflygtninge befinder sig i, men det er også svært, at forestille sig den situation vi selv ville være i, hvis vi opdagede sådan en båd. Uanset hvem, hvor eller hvornår, vil det aldrig være rart at finde nødstedte på havet!

Sammenholdt med de primitive flygtningebåde, er vores Artemis veludstyret og komfortabel. Dog er det et helt Atlanterhav vi skal krydse, hvilket svarer til 60 gange distancen fra Vestafrika til Fuerteventura. Derfor er det også yderst vigtigt, at Artemis er toptunet! Hvis noget i riggen knækker, roret brækker af, vandtanken springer læk eller noget helt andet, så befinder vi os helt alene midt ude på det store hav. Der er ingen, der kommer og hjælper med at løse problemerne, udbedre skaderne eller i det hele taget redder dig. Man kan være meget heldig, at en anden sejlbåd dukker op ude i horisonten, men i sidste ende har vi kun hinanden og båden.

Mojn fra Artemis